

Konungs barnet.

1. Den Konung står redo till fjerran färd,
Men barnet i waggan det hwilar. —
„J öfwer det hafwen en wafande wård!
Jag lemnar det nu i er Drottninga-Gård,
Ly långt öfwer hafwen jag ilar.
När åter jag kommer från främmande land,
Då will jag sjelf wårda, med pröfwad hand,
Mitt barn i mitt wäldiga rike! —
2. Så sade till Feen den Konung en dag,
När barnet i waggan sågs lefa. —
„Många bud under tiden jag sticka dig skall;
Du wakte dig wäl ifrån wäddar och fall!“ —
Så sagdt, han sitt barn mände smeka.
Och manande höjde sig windarnas sus;
Han seglade bort uppå wågornas brus
Till fjermaste Länder och watten.
3. Och Feen hon hafwer en moderlig wård
Om barnet, det glada och söna:
Hon ofta det bär på sin waggande arm,
Och låter det andas wärlusten warm,
Och lefa i gräset det gröna.
Och Andar hon har i sitt Drottninga-Slott;
De tjena det barnet, med skiftande lott,
Och äro des Sönnar i Borgen.
4. Den förste beständigt i rörlighet syns,
De spelande ögonen glimma;
Om skuldrorna fladdrar det gullgula hår, —
Grän arlar och fötter, hwarihån han och går,
De blåhrita wingparen strimma.
Kring hjesan brinner af stjernor en frans;
Grän munnen så len, som en majfläkt i dans,
Hans hwissande stämma sig gjuter.

5. Den andra en wäldig simmare är,
Den äldste man honom plår kalla.
Ett bälte af mörkardna perlor han bär:
Wäl stadgad han är till lug och begär,
Dock stundom hans blod synes swalla.
I fällor och flöter och gungande sjö
Han lyfter att fröjdas; till rosende ö
Han lått plågar barnet att gunga.
6. Den tredje är frigist, håstlig och het,
Hans bränad i ögonen lågar;
En eldsfågad flådnad fring pansarn han drar,
Kring pannan en strålring af ljungeld han har,
Som blirtrar i forsande vågar.
Han wärmer det barn mot sitt modiga bröst,
Och wäcker det stundom, med skakande röst,
Från tungfinta sömnen om dagen.
7. Den fjerdre för Drottningens Trågård är satt,
Att sköta dess rosor och liljor:
Han ofta är borta mång timma och stund;
Se'n kommer han åter från grönan lund,
Och strör på de gyllene liljor
För barnet af tusende blomster en bådd;
Sjelf ser han sig gerna i blommor flådd,
Och frukter han bär i en gullforg.
8. När morgonen daggig ur östern far,
På Harpan då Swennerne spela.
Då dansar det barnet på Zeens gård,
Och sjelf hon, i almarnas fluggande wärd,
Dess menlösa fröjd mände dela.
När quällen i månans silfrade stod
Ussyler de ystra windarnas mod,
Då Sager af Swennerne sjungas.
9. Och barnet, det skjuter list wårblomman opp;
Snart goße, i mognande dagar.
Och Swennerne waktande följa hans spår.
Och Zeen så tidt wid hans sida än går,
Och öfwerallt honom ledsagar. —

— En dag, när som morgonens stjerna gick ner,
Helt tidigt tre Tårnor man anlända ser,
Som wända sig skyndsamt till Slottet.

10. De Tårnor framstodo för goßen i ring:
„Hell dig!“ sad' den första, och sträckte
Sin blick emot Himlen med ädelt behag;
„En staf från din Fader med runor här tag:“ —
Så sagdt, hon åt goßen den räckte.
„Hell dig!“ sad' den andra, och uti sin famn
Hon slöt honom eldigt, och nämnde sitt namn,
Och gaf honom dyrbara leftryg.
11. Den tredje, med djupfinnig uppsyn, sin hand
På goßens hjesa nu lade:
„Hell dig! som skall herrska i ewiga dar,
Och lifna i storhet din äldriga Far!“ —
Så, dold inom skjan, hon sade —
„Mer mäktig än Zeen och Swennerna der,
Dig ödet en Konungelig Krona bestär;
Blott tiden du råligt förbidar!“
12. Bort Tårnorna gånga på erslig stig.
Så tankfull nu goßen mänd' sitta.
Från himmelen strålar brännande nå,
Och böljorna tyckas så lockande gå,
Långt skönare ångder att hitta.
På klippan i skogen, med hand under kind,
Han andas så tungt i den qualmiga wind,
Och hjertat högt flappar i bröstet.
13. Då stiger ett Troll ur sin kammare grå,
Allt fram bland de mörkiga hallar,
Med en Krona af guld och en Spira i hand:
„Hell dig, om du reser till fierran strand!“ —
Så helsningen tjugande skallar —
„Hwi stängs du, som barn, än i lunderna här?
Wet, werlden så widsträckt, som himmelen är:
Så följ då din brinnande längtan!“

14. Och hör du, skön gose! i wiken det står
Ett skepp med sin swajande flagga:
På det, som din Fader, till herrliga Land
Du lustigt kan segla på egen hand;
Dig böljorna mildt skola wagga.
Der strar jag dig skänker en Konungelig lott;
En stoltare Borg, än din Fostermoders Slott,
Bebos der af sagrafte Tårnor." —

15. Och därad till swissamma wiken han gick:
De segel så granna der blänka.
Och windarna susa och wågorna gå;
Det synes så wänligt, det glittrande blå,
Der skjernor sig bölja och sänka.
Han stiger med Trollet på prunkande stam,
Och saktelig gungades skeppet allt fram,
Och himlen stod klar öfwer hafwet.

16. Men när som de kommo allt midt på den sjö,
Så klämt höriar goßen att andas;
Han sitter på stäfwen, med tårar på kind:
Ly mörk sänder himlen en brusande wind
Och böljan med skjernorna blandas.
„Hwi för du mig ut på det willande haf?
Snart drunknar jag wäl i det flutande quaf —
We dig, om du sådant har wållat!"

17. Och dåst han så flagar, i stupande sjö
Grån stäfwen det Bergtrollet hoppar;
Och böljan sig tumlar mot swartnade skyn,
Och Trollet förbytes i fräsande dyn
Till tusende rysliga kroppar.
De tjuta och wråka det skepp mot en hall, —
Der splittras det snart, wid en ljungande strall,
Och goßen fbesjunker i djupet.

18. Men långt bort i hafwet en enslig ö
Sig böljer på bergiga foten:
Der sträcker ett träd utaf klaraste gull,
Öfwer högaste skyn, under djupaste mull,
Den ewiga toppen och roten.

En underfön Fågel der hafwer sitt bo;
I toppen han bygger och sjunger i ro,
Dock ofta fring hafwet han flyger.

19. Och knappt är han skadad, förrn himmel och jord
Och watten uppflarna och lugna;
Då lundarna frodas och rosorna le,
Och wingade skaror i träden sig te,
Att nyfödda blommorna hugna.
Så flög han nu öfwer det brusande fält,
Och wågorna tego, och stormarne snällt
Förswunno bland mörkaste klippor.

20. Då sköner han goßen, bland spillror och wrak,
I lugnande sjögången drifwas,
Än sjunka, än stiga, och händerna små
Dock bedjande lyftas till himmelens blå,
Der facklorna småningom lifwas.
Då bär han på måltiga wingarna opp
Den goßen, och swingar till gullträdets topp
På ensliga ön, der han wistas.

21. Nu andas den goßens hjerta så lätt,
Och rosor uppspira på kinden:
Han smelter sin Fågel med flappande hand,
Och fröjdas åt solens gryende brand
Och träden, som niga för winden.
Dock åter i suckar hans hjerta utbröt,
En brännande tårström ur ögonen flöt,
Och Fågeln i famnen han trycker:

22. „Och hör du, skön Fågel! från gård och från hem
Jag lockats på willande bölja;
Ej har jag mer Moder, ej Swenner med mig,
Till FäderneBorjen jag wet ingen stig,
Deß tinnar i dimmor sig bölja.
Du före mig bort till min barndoms strand!
Min Fader är wist nu i Feens Land;
Ej will jag mer derifrån stillas!" —

23. „Jag kanner din Fader: hans sista bud
Till förlorade sonen jag sändes!“
Och åter han fattar sin älskling, och far
Genom luft, öfver moln, i nätter och dar,
Och kosan åt åter allt wändes.
Och redan de skåda på gullhafwets kust
Den präktiga Slotteporten blänka, och lust
Nu strömmar i Kungssonens hjerta.
24. I Salen, af tusende speglar blank,
Den Konung med Feen månd' språka.
Der sammar den gråtande goßen sin Far,
Och stannar hos honom ewärdligen quar;
Och Swennerne gladt honom råka.
Och trofasta Fågeln wid sidan allt går,
Och stämmer de Sångar, som Kungssonen står
På Fadrens odödliga Harpa.

Stjernarpa-Fiskare.

1. Det lyser ett bloß både höst och vår
Hwarewiga quäll, hwartewiga år,
Så blekt uti himman på swartan sjö,
Och slämtar på ångsliga strandens snö.
2. På stranden ständar ett adeligt Slott,
En Fölkungatid så gammalt och grått,
Med wäldiga murar och fönster mång,
Som dagar på året, den tid så lång.
3. Och Stjernarp, så heter det adliga hus,
Med gammaldags konst, utaf sten och grus,
Af manliga armar muradt och bygd;
Och står i ewärdliga tider tryggt.

4. Och Roren, så heter den swallande sjö:
Der finnes ej holme, der finnes ej ö;
Tre ringande watten hwar timma och stund
Der råkas tillsammans och sista förbund.
5. I forntiden war der wid gården en man,
Och Stjernarpa-Fiskare kallades han.
Han rodde i nickande wägen sin båt,
Båd dagar och nätter, så wät, så wät.
6. Han lade ut nät och frosar med swet
I watten för menliga fisken i let,
Och gäddan i lönliga snaran han dref,
Och fångade ålen på silfwerref.
7. Och blef uti Borgen på glänsande fat
Af Swenner framburen den fräsliga mat,
Och främmande gäster wid Herreskapets bord
De tala om Fiskarns berömliga ord.
8. Elden Fröken hwar natt genom fönstret såg
Från högan loft på willande wäg,
På underbart sinne och tankar så rik,
Och såg på den ensliga facklan i wil.
9. Så kommer en Jungfru med rosendelind,
Och åker på böljan i nattlig wind,
Hon åker i blänkande silfwerförg:
Elden Fröken hon anar en morgonsdagsförg.
10. De mörkgröna hingstar frusta nu swårt,
Och skaka de guldsnudda remtygen hårdt;
Af loddriga manar blir sjöböljan hwit,
Och dånar och hwälfwer båd hit och dit.
11. Den listiga Hafsfrun tyglar sitt spann,
Så smal war honsnörd som en lilja, och grann
I skimrande gördel som azursten,
Och arlarna lyfte som elfnen.

12. Kring ådrigan hals, fring snöhwitan hand,
Klart blänkte de rader af skönaste band
Med dyrbara perlor både röda och blå,
Och rika guldringar på fingrarna små.
13. Och Gissaren war både modig och warm,
Han hade ej söfmit på jungfruarm:
Hwarendaste Lärna i Slottet som fanns,
Hon drömde om Gissarn, om fröna och frans.
14. Men we er, I arma, olyckliga mör!
I samnen af Hafsfrun kärasten dörr;
När ottan är kommen och hanen gal,
Då vaknen I opp till tårar och qual.
15. Den Hafsfru bortröfwar den sagrafte ros:
Han rör och han rör, men ej hinner sin fos;
Hon hwälfwer omfull sin brudgumes båt,
Som firar sitt bröllop med rop och med gråt.
16. Hos bruden han somnar i blåhwitan sång,
Och Strömkarlen slår på sin festliga strång;
Det wägiga sparlafan sänker sig natt,
Och Brudfacklan lyser i mörkan natt.
17. Hon lyser ännu både höst och vår,
Hwarewiga quall, hwartewiga år,
Så bleft uti dimman på swartan sjö,
Och slämrar på ångsliga strandens snö.

Säljes i Bruzelli Bokläddor för 2 R. 10.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.